

[Kim Bøhnke]

værende i opposition til de videregående uddannelser. Tværtimod skal det opfattes som det sted, hvor man senere skal have sit virke.

Vi har selvfølgelig også gjort os nogle overvejelser om, hvad man her og nu kan gøre for at få kvaliteten højnet på de videregående uddannelser, og ud over det, der allerede er nævnt, er vi da ikke bange for at sige, at vi gerne vil være med til at fremme den råderet, den bestemmelsesret, der skal være på den enkelte uddannelsesinstitution. Vi er nemlig ikke som fru Helle Degn bange for, at der kommer konkurrence f.eks. mellem universiteterne, mellem fakulteter. Hurra for konkurrence, for hvis man kender de økonomiske rammer, hvis man ved, at der overføres et vist beløb fra undervisningsministerens konto til universitetet, når der tilmeldes en jurastuderende, så gælder det jo om at sørge for at have et godt ry, sørge for, at der er mange beståede eksamener, sørge for, at kvaliteten er høj, så man sørger for, at f.eks. den kvote jurastuderende, der skal optages, søger derhen, hvor kvaliteten er højest, fordi man derved får flest mulig gange kroner i kassen og dermed har mulighed for at forbedre og udbygge den pågældende uddannelsesinstitution.

Vi skal bare være klar over, at konsekvensen af et sådant markedsstyret system også er, at man skal tage den meget vigtige del af markedet med ind, at man kan gå konkurs. Der skal ikke være et automatisk sikkerhedsnet, som samler op for dem, der fejler. Der skal være den mulighed, at en uddannelsesinstitution eller et fakultet må erkende, at de har fejlet, og derfor simpelt hen bliver udkonkurreret af markedet.

Det har tit indgået i diskussionen om de videregående uddannelser i Danmark, at det spiller en væsentlig rolle, om man studerer i Århus, i København, i Odense eller i Ålborg, men det er i bund og grund noget pjat. Danmark er geografisk ikke større, end at det er betydningsløst, om man går det ene eller det andet sted. Derfor vil jeg henstille til undervisnings- og forskningsministeren, at han eksperimenterer med at indføre de markedsstyringsprincipper i de videregående uddannelser, som jeg ved han har gjort sig overvejelser om i forbindelse med mange mellemuddannelser – et initiativ, som ministeren skal have al mulig ros for. Der er også behov for det inden for de

videregående uddannelser, og det fremmer kvaliteten, som jo er det, vi har til debat i dag.

Jeg skal til slut sige, at vi bestemt ikke støtter intentionerne i den røde dagsorden, der er fremsat i dag, hvilket også fremgår af mit indlæg.

Jette Pors (CD):

CD har ligesom så mange andre herinde den opfattelse, at al uddannelse skal have et kvalitetsniveau, der er så højt som vel muligt, og vi erkender, at kvalitet koster penge. Det eneste råstof, Danmark har, er den dygtighed, vi kan præstere og eksportere af. Og hvis kvalitetsniveauet falder, får det ubehagelige konsekvenser, som kan være nok så svære at rette op på, fordi det faktisk allerede er for sent, når det først kan erkendes. Reparation tager tid og vil i den sidste ende koste alt for dyrt i forhold til, hvad man skulle have investeret i at forebygge i tide.

Kortsigtede besparelser kan vi i givne situationer ikke blive fri for, men vedvarende automatiske nedskæringer støder på et tidspunkt sammen med ønsket om kvalitet i uddannelserne. Og når universiteter og andre højere uddannelsesinstitutioner slår alarm, gør det indtryk. Nøgleordene i advarslerne, som vi hører dem, er dels for mange studerende, dels for få penge og pladsmangel.

For så vidt angår pengene, tales der om ren udsultning. Af sparehensyn genbesættes ledige stillinger ikke, og samtidig flyttes de studerende fra den fagligt vigtige holdundervisning til noget, der ligner gammeldags auditorieundervisning. Det virker ikke befordrende på hverken indlæring eller motivation og dermed på kvaliteten af de studerendes arbejde.

For underviserne betyder det selvfølgelig tilsvarende en negativ påvirkning. Enhver, der har prøvet at undervise, har ikke svært ved at forestille sig det. Det kan ikke undgå at give frustrationer, når der bliver flere og flere studerende om at dele den inspiration og opmærksomhed, der bliver færre om at give. Det må berøre kvaliteten i undervisningen, og det rammer samtidig den forskning, som alle herinde og ude i organisationer og virksomheder anser for at være en af grundpillerne i samfundets videre udvikling.

Jeg vil her gerne gøre opmærksom på, at billedet ikke er helt sort i sort. Det så vi i finans-